

Stilte

Erik stormt de woonkamer uit als ik nog met de voordeurknop in mijn hand sta. Zijn wangen zijn vuurrood en het lijkt alsof hij gehuild heeft. Ik blijf in de deuropening staan en kijk hem verbaasd aan. Waar heeft hij nou last van?

“Waarom heb je het niet gezegd”, briest hij. Even weet ik niet waar hij het over heeft, maar dan valt mijn oog op de brief van het ziekenhuis die hij in zijn hand heeft. De brief die vanochtend met de post was gekomen en ik meteen in de prullenbak gooide. Het ziekenhuis weet toch dat ik geen chemotherapie wilde? Waarom sturen ze de brief dan?

Erik zwaait de brief voor mijn neus langs alsof hij me wil lokken.

“Ik... ik”, stamel ik en laat mijn schouders hangen. “Ik wilde het je nog vertellen.”

“Onzin!” schreeuwt Erik en smijt de envelop op de grond. “Je had het recht niet om het te verzwijgen!”

Ontzet kijk ik hem aan. “Het recht niet?” zeg ik zacht. “Het is mijn lichaam!”

“Dit raakt mij ook!” Er verschijnt een traan in zijn ooghoek. “Waarom heb je het me niet verteld?” Zijn stem klinkt zachter, smekend zelfs.

“Ik wil leven zonder dat die klote kanker mijn leven beïnvloedt! Ik wil niet elke dag naar het ziekenhuis, dat is geen leven!” Ik merk dat ik boos word. “Zo wil ik niet aan mijn einde komen.”

“Vind je niet dat ik daar ook iets over te zeggen heb?” schreeuwt hij.

“Het is mijn lichaam!” Ook ik schreeuw. “Als ik het niet wil, dan gebeurt het niet!”

Langzaam verlies ik mijn geduld en weet dat ik mijn zelfbeheersing verlies als ik nu niet weg ga. Ik draai me om en ren de nog openstaande voordeur uit. Ik ben kwaad en verdrietig tegelijk. Waarom wil hij het niet begrijpen? Het is mijn beslissing! Mijn lichaam!

Met een ruk trek ik de autodeur open en sla hem achter me dicht. Mijn blik is vertroebeld door de tranen en ik krijg de sleutel nauwelijks in het contact. Als ik het eindelijk voor elkaar heb, geef ik direct plankgas en scheur de straat uit.

De adrenaline pompt door mijn lichaam. Mijn nagels boren zich in het rubber van het stuur. Om mijn gedachten af te leiden zet ik de radio aan. Radio 3fm schalt keihard door de auto en ik zing mee zo hard als ik kan, terwijl ik plankgas geef en de grote weg op draai.